

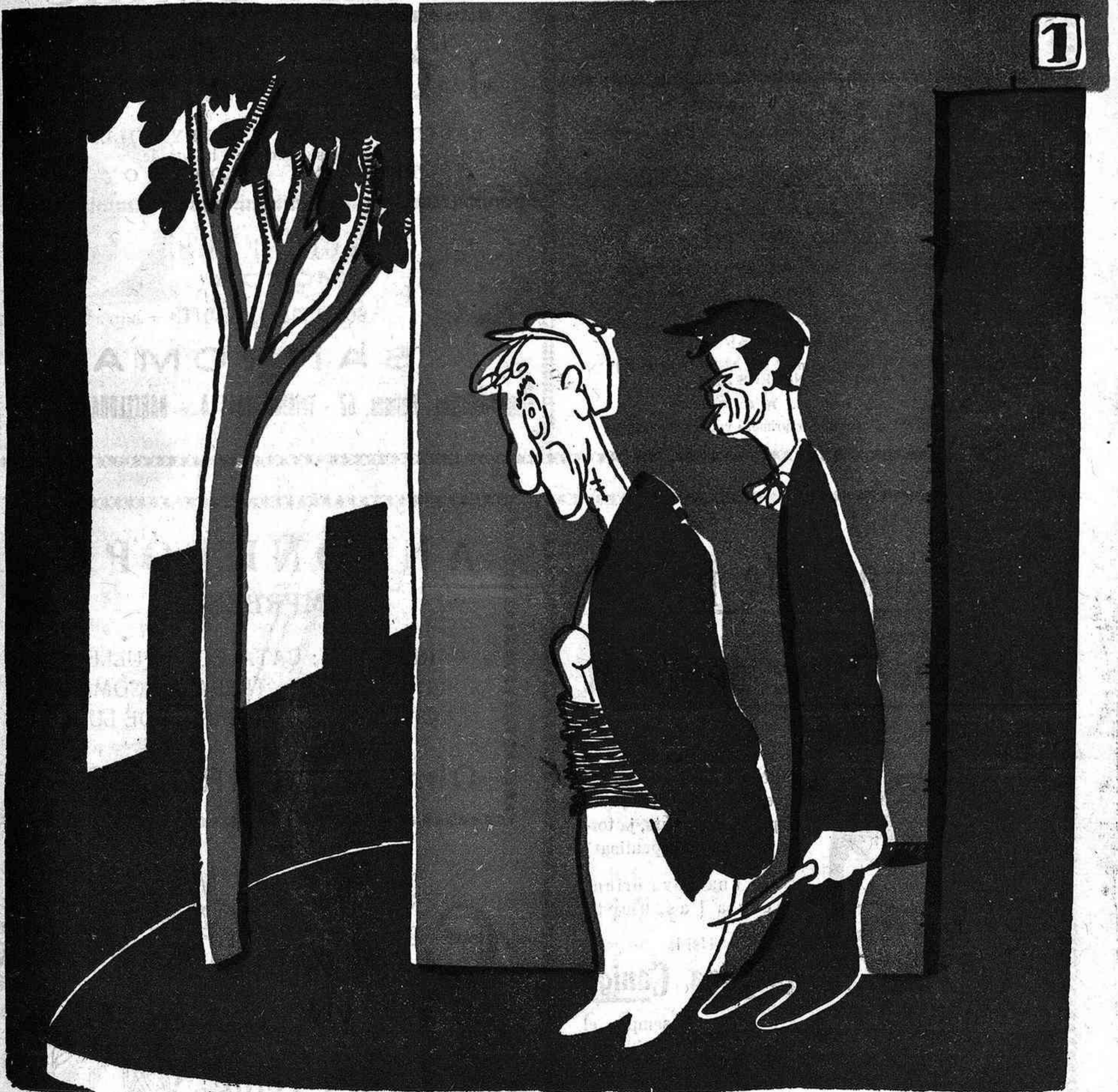
Barcelona 17 de març de 1927

L'Esquella de la Torratxa

ANY I - NÚM 2491 15 cts. - Atrassats 30

1

ESCRUPOLS

—Es vergonyós que una ciutat com Barcelona no pugui mantenir un gandul, i per a guanyar-me la vida hagi de fer coses que em repugnen!

NOVEDADES Teatre Català

Divendres, nit, benefici d'En Domènec Aymenrich, **EN JOAN BONHOME**. Dissabte, tarda, a dos quarts de quatre, **LA VENTAFOCS**. A tres quarts de sis, **ELS MILIONS DE L'ONCLE** i **MARXA NUPCIAL**. Nit, **DON GONZALO O L'ORGULL DEL GEC** i **GENTE BIEN**. Diumenge, a dos quarts de quatre, **LA VENTAFOCS**. A tres quarts de sis, **LA FILLA DEL MAR**. Nit, **ELS MILIONS DE L'ONCLE**.

Es despatxa a comptaduria

EDEN ASALTO, 12

Dancing de las mil y una noches

DE CINCO TARDE A TRES DE LA MADRUGADA

A la 1¹⁵ de la noche:

LAS TROMPETERAS DEL TURQUESTAN
y el formidable AS de la danza **BECERRA**
Con la novedad **LA DANZA DIABOLICA**

Tarde y noche: **ATRACCIONES** y la
ORQUESTA CRIOLLA «PARELLADA»
con Bandoneón y Sierra argentina **EL CANTADOR «EL PUNTANO»** y **LOS NEGROS SAM**

ÉXITO DE MILLE. POPPY

La estatuaría de la danza, por primera vez en Barcelona

OLYMPIA

Divendres, nit, a les nou i mitja, segona sortida dels eminents artistes, **Malvina Bovy** i **André Burdino**, amb l'òpera **MANON**. Exit formidable. Dissabte, tarda, **AIDA**. Nit, **LOHENGRIN**, amb els incomparables conjunts de la companyia de l'OLYMPIA.

Butaca primera classe, 7 ptes. Seients fixos, 3.

Entrada general, 1 pta.

Teatre Còmic

LA SEGONA VERSIÓ DE JOY - JOY

Tots els dies, grans èxits de
LYDIA JOHNSON i **HARRY WILLS**
Divendres, funció en honor de
ROSETA RODRIGO

**BICICLETES
MOTOR**
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 0 - BARCELONA

Ja és hora de portar el cabell ben pentinat

Però perquè s'amoïna en arreglar el seu cabell, si al cap de deu minuts, ja torna a estar despentinat?

Doni una nova orientació a l'assumpt

Usi la

Fixolina Canigó

i podrà tenir sempre el seu cabell llis, brillant i ben ordenat tot el dia

DE VENDA A

Perfumeries, farmàcies i drogueries
a 2:50 pessetes el tub de 40 grams

ANTONI LÓPEZ IMPRESSOR

REVISTES : CATALEGS : FULLETS
TRICROMIES : TREBALLS COMERCIALS DE TOTA CLASSE I DE LUXE

Olm, 8 : BARCELONA

PLAGA DEL SOL 9.

BARCELONA
GRACIA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

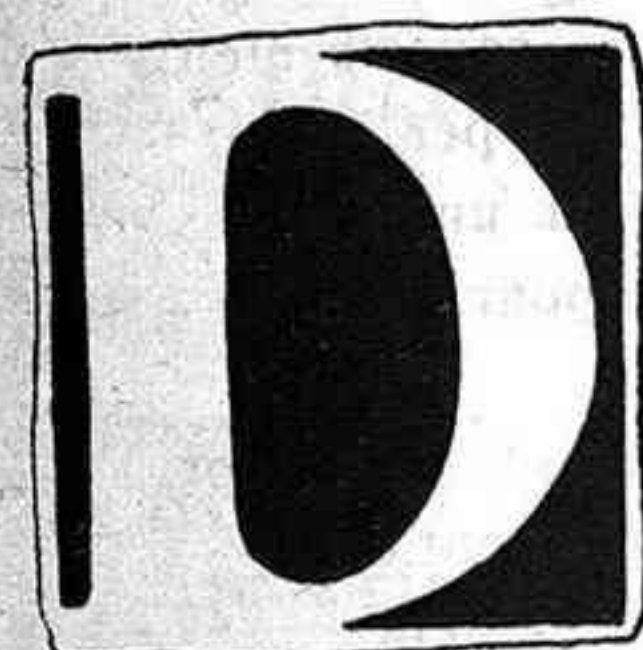

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

ELOGI DE LA CAPELLETA

Des de fa un quant temps que s'ha posat de moda parlar malament del que se'n diu "capelletes literàries". La capelleta, la *cotterie*, ha estat befada, atacada durament, escarnida. Tots els que tiren per a genis isolats, per eminències incompreses, per intelligències aïllades, bescanten als que per un esperit social i col·lectiu d'ordre espiritual, de doctrina política o de teoria artística, formen una agrupació, un nucli amb profunds lligams sensitius, i en parlen malament. Es creuen perseguits, acusats, trepitjats. La mania persecutòria ha esdevingut ben bé una bogeria de molts escriptors. Si "La Publi" no parla immediatament dels seus llibres, ja és cosa d'En Garcés, o d'En Soldevila, o del mateix Rovira i Virgili que els tenen enveja; si "La Veu" no diu que un llibre no és bo, ja és cosa de l'Església, de l'esperit conservador de Josep Maria Junoy i de Farran i Mayoral... Si la "Revista de Catalunya", "La Nova Revista", o qualsevol altra publicació deixa de dedicar quatre ratlles de gràcia a la publicació, a la conferència o a l'espectacle recent, és que aquests nois de l'antiga *Ac. Cat.* o d'altres organitzacions, els malvolen...

Tot això ja és hora de desemmascarar-ho. I un dels que ho pot fer, sóc jo, que no pertanyo a cap organització, que no sóc de cap capelleta i que crec honradament que les capelletes, que les *cotteries* deuen existir, perquè sense elles, a hores d'ara ni s'hagués fet la "Revista de Catalunya", ni la "Fundació Bernat Metge", ni cap dels moviments espirituals que s'han produït a Catalunya s'haguessin pogut realitzar.

Sense la capelleta, que sempre sol ésser una penya de cafè a la qual tothom que vulgui s'hi pot apropar, no s'hauria fet "La Revista", d'En López Picó, no hi hauria hagut el gran revifament de tota aquesta meravella de les edicions catalanes actuals. La capelleta no és cosa d'aquí; la capelleta és cosa de tot arreu: les penyes de cafè de París són totes capelletes literàries. Mercès a elles, hi ha

la "Nouvelle Revue Française" que forma avui un cenacle de la cultura francesa; mercès a elles s'han produït aquestes escoles dites: simbolisme, modernisme, decadentisme, i en altre ordre artístic, el cubisme, el realisme, el super-realisme...

Les capelletes deuen existir, perquè representen un lligam social. I quan la capelleta adquireix una gran qualitat espiritual, serveix per a aixecar un poble, una cultura i una terra; la *cotterie* deu existir perquè mercès a ella es formen petits nuclis intel·lectuals que tenen un desenvolupament superior al de les organitzacions sotmeses als estatuts i als reglaments; mercès a la capelleta, es formen escoles literàries. Quin dubte hi ha que sense aquesta hora de diàleg en prendre cafè o l'aperitíu del vespre, no es comunicarien les intelligències i els estats espirituals i no es farien moltes exposicions i editorials?

La capelleta avui és una cosa útil, necessària, a la que hi ha que donar més vigoria que la que avui té. Sense ella, no hi hauria aquesta *escola mediterrània*, que és una cosa que ben bé, exactament, no es sap el que és, però que tots sabem el què vol dir i representa.

FRANCESC MADRID.

CEDULES

Han tornat a passar les fulles per a què hom s'inscrigui per a treure les cèdules.

Això de les cèdules és una gran cosa. L'Ajuntament rep uns grans ingressos.

I ara, aquest Ajuntament, encara en sap treure més diners. És admirable el que fa de treure més diners sense haver imposat nous impostos.

Cal dir que el cap de recaptació, senyor Cardell, té la mà trencada en treballar per a l'interès de la Casa Gran.

Quan la passada adquisició de cèdules, ordenà que es donés a tothom una cèdula superior a la que havia de tenir. Només se li donaria la seva, en el cas que el contribuïent sabés bé quina era la que li tocava.

Això mereix tots els elogis.

CARACTER I INSTRUCCIÓ

En un país un xic remot, fa pocs dies—ens ho contava un amic—la carrossa del bisbe quedà interceptada en un carrer per un carro aturat.

El cotxer del bisbe començà a cridar al carreter, a injuriar-lo, a amenaçar-lo; al mig, digué algun renec.

El bisbe, impacient, tregué el cap per la finestreta i digué al seu cotxer:

—Amic meu. Em sembla que vós teniu un caràcter molt viu, però no esteu pas massa instruit.

—Som nosaltres mateixos—contestà el carreter—els qui ens formem el caràcter. La instrucció, en canvi, me l'ha donada sa Excel·lència.

ELS BASTONS DELS URBANS

Als urbans els han pres els bastons. Qui s'ha atrevit a prendre els bastons als urbans? Els lladres? No: l'Ajuntament.

Se'ns permet opinar?—Una pausa per a què ens contestin que sí. Ja ha passat la pausa. Doncs, opinem—. Francament, això ens sembla arbitrari i absurd. Fins ho hauríem comprès a entrada d'hivern, si l'hivern es presentava molt rigorós. Llavors els urbans, víctimes propiciatòries, haurien estat expoliats dels seus bastons, que haurien servit—no els urbans: els bastons—, per a fer llenya.

Però, ara que ve la Primavera, i que, segons sembla, es presenta amb una riulla als llavis, què en volen fer dels bastons dels urbans? Aquesta és l'època en què de les mans desapareixen els panells, i les mans ressusciten de les butxaques, amb una rosa a cada punta de dit. A les butxaques s'hi han passat, enguantades, tot l'hivern, entre un pessic de tabac i uns bitllets del tramvia. Ara surten a prendre el sol, a respirar l'aire blau de la Primavera, a saludar les altres mans, amigues, que també s'han tirat al carrer. Ara és, doncs, quan a les mans els convé distracció i entreteniment. I cap entreteniment, per a una mà d'home, com el bastó. Un bastó, a vegades, fins és un company, un company tan fidel com un gos i molt més agradable que un altre home.

Doncs, ja veieu, precisament ara, l'Ajuntament deixa sense bastó als urbans. No ens expliquem una tan gran crueltat.

Potser l'Ajuntament, ha temut que els urbans, armats de bastons, poguessin sentir la influència de la Primavera i barallar-se. Barallar-se constitueix un absolut descoïxement de la urbanitat, i una falta així hauria estat terrible en un urbà.

Però, és que es temia una revolució urbana, un desordre entre els guardadors de l'ordre? Creiem que no. Creiem que són fantasies. I que s'han de tornar els bastons als urbans, perquè sense ells s'enyoren.

VIRAI.

L'ORS ACADEMIC

L'Ors, el Narcís de l'Escola de bibliotecàries, el cronista de societat de "Blanco y Negro" ha entrat a la Real Acadèmia Espanyola.

Tira peixet! Quin pisto que es donarà ara el Pantaca!

Ja s'ho mereix, però. L'Acadèmia és una mena de quarto dels mals endreços on hi van a parar tots els trastos vells de la literatura. Una mena d'*Hermanitas de los pobres*, on es donen sopetes i bon vi als senyors que s'han tornat mòmies.

Creiem que el nostre amic "Xenius" hi estarà molt bé.

A UN INFANT

Infant petit, que apenes tens un any,
innocent de la vida i les dolenteries,
dorm tranquil, de cor a terra, que l'engany
no t'entri al cor amb ses follies.

Dorm sobre la pedra perquè et faci el cor d'ú,
que ha d'ésser ben d'ú el cor per a anar per la vida.
Els homes són dolents!, sortat de tu,
que encara no coneixes llur mentida!

Dorm sobre la pedra perquè et faci ben fort!
El món sols és dels forts; mana la bèstia humana.
Un cop de puny imbècil fa anar mig món de tort
i aquest mig món hi riu mentre es mor de gana.

Quan deixis d'ésser infant, recorda el consell meu:
Ni les arts ni les ciències et daran res per viure;
sigues bèstia, ben bèstia, i viuràs com un déu;
a cops de puny i a cosses, de tot et podràs riure.

Els que ens passem la vida gastant el seny i el cor,
defensant els humils i empaitant la mentida,
no ens brilla mai ni una petita espurna d'or
i sempre a contra cor hem de menar la vida.

Dorm!, que la pedra t'entri sencera cor en dins!
Et vull bé! Vull que siguis ben sortat en la vida:
Vull que siguis ruí per a viure amb ruïns,
que si els dons veritat, sols et daran mentida!

SALVADOR PERARNAU.

TERESINA BORONAT

A la febrosa i cosmopolita París, una gentil i bellíssima catalana triomfa plenament amb el seu art: Teresina Boronat.

Teresina Boronat, racialment i coralment catalana, començà de molt jove la seva carrera artística. Amiga del teatre i de la dansa, fou deixeble del gran Adrià Gual i de Pauleta Pamies. Aviat excel·là en la dansa, i als quinze anys—només als quinze anys—debutà com a primera dansarina del "Liceo". Al cap de cinc anys d'actuar al "Liceo", marxà a París, on fa quatre o cinc anys que actua. A París ha obtingut el més gran èxit que pot obtenir un artista; les ovacions, les lloances, les felicitacions. l'han acompanyada sempre.

Teresina Boronat, però, no ha oblidat pas l'art escènic, i ara acaba d'impressionar una pel·lícula i pensa—per bé que ella guarda gran reserva i no és encara cap cosa decidida—venir a Barcelona, per a representar "La baldufa d'or" d'Ignasi Iglesias, i "La Dolorosa", de Ventura Gassol.

Teresina Boronat, intelligentíssima, culta, conscient del seu art, és una artista puríssima. Ella sap interpretar amb justesa, amb precisió, la música; coneix perfectament el classicisme, i n'ha fet la seva bandera de dansarina; al costat d'això, hi ha posat les més belles qualitats catalanes: la serenitat mediterrània, la voluptuositat, el domini. Tan bona artista és, Teresina Boronat, que amb la dansa sap expressar tots els sentiments; suava, la gran artista expli-

cava al simpàtic Domènec de Bellmunt, com féu saltar les llàgrimes a molts espectadors ballant una dansa de Debussy, en una revista de París, el dia que volgué rendir l'homenatge filial al seu pare, mort dos dies abans.

No cregueu que perquè hagi excellit en la dansa, sigui una actriu dolenta. No. Adrià Gual podria testificar-vos-ho. Teresina Boronat és una gran actriu, una de les millors actrius catalanes. El que passa és que és una de les millors dansarines del món. Com a actriu, ella sap interpretar aquell deix de plasticitat que tant de nom ha donat als Pitöeff.

Teresina Boronat és una glòria de la nostra terra. A més, és tan nostra, que allà a París, demostrà ésser coratjosa germana en l'empresa

Fem vots per a què la glòria de París deixi que vingui a mostrar el seu immens art entre nosaltres.

LA DESAPARICIO DEL BARRI DE LES DRESSANES

Sembla que és un fet la desaparició del barri de les Dressanes. Ja era hora!

Cap barri com aquest enlletgia tant a la ciutat.

Ara anirà a terra, desapareixerà. Amb ell desapareix un cau de misèria i de vici.

Alegrem-nos-en.

ANFOS VIDAL I PLANAS

l'autor de la novella "La Virgen del Infierno",
que està obtenint un gran èxit.

(Apunt d'Opisso.)

UNA BONA TROBALLA

L'atzar m'ha portat aquests dies a un poblet del Vallès, anomenat La Ametlla.

El seu aspecte xamós es molt atractiu, però, ho és més encara el temperament dels seus habitants, el nombre dels quals no sé si arriba a un miler. Gent del camp franca i cor-oberta, ben prompte us inspiren tota mena de simpaties amb llur amabilitat.

Ha estat, doncs, en mig d'aquesta gent on he fet una troballa que no puc menys que considerar-la de les bones.

Es tracta d'un grapat de nois, plançons de bona mena, quasi tots ells pagesos, que contagiats d'aquest desfici actual que podria anomenar-se el Renaixement actual de Catalunya, lluiten com braus guerrers, per a la propagació del nostre art i les nostres ciències.

No sé si davant d'aquests infatigables propagandistes, tothom hauria restat boca-badat com jo; però crec que tots els que estimen la nostra terra i han lluitat més o menys per a la propagació de la cultura, sentirien com jo he sentit, una veritable admiració per aquest poblet, que sense comptar amb res més que amb el propi esforç, ha sabut aixecar un monument humil a la nostra música popular, fundant un orfeó de més de 80 cantors; ha sabut formar un grup d'aficionats al teatre.

I com si això no fos prou, aquest poblet que ja té el que molts de més grans que ell voldrien, acaba de formar una societat, en la qual hi figura tot el poble, que amb el nom d'"Amic del Llibre", té per objecte propagar la literatura i les ciències, mitjançant una Biblioteca pública, que va a inaugurar-se aviat i uns cicles de conferències de distintes tonalitats.

Quin exemple més bell el d'aquest poble de L'Ametlla que sap portar el seu gra de sorra, en la gran revolució cultural catalana! Quin mirall més clar per a tants pobles com hi ha, que el seu jovent no sap parlar d'altra cosa que de la pilota i el cop de puny!

Jo, des de les planes d'aquest setmanari, no puc menys que felicitar a aquest grapat de joves ardits, que lluiten amb totes les seves forces pel bé de la nostra cultura científica i artística.

Treballeu, continueu la vostra tasca, i no ho dubteu; tindreu imitadors i admiradors.

I quan les vostres forces no siguin prou per a portar a cap les vostres iniciatives, demaneu apoi als artistes, als savis, als llibreters i a tots els que estimen la nostra terra (que encara en queden), que us allargaran la ma i us ajudaran a guanyar aquesta gran croada.

N. O.

EL "SANYO" MAEZTU

El "sanyó" Maeztu, don Ramir, cada dia és més divertit. Ara, darrerament, en una interviu que ha celebrat amb ell l'escriptor Giménez Caballero, ha dit les coses més còmiques que poden dir-se.

Indubtablement, en el "sanyó" Maeztu hi ha un *clown* fracassat.

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT
NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA
PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

FUTBOL

A València hi va haver la gresca diumenge passat; suposem que tothom ja n'està enterat.

El "Barcelona" en va tonnar amb la cua entre cames, amb tot i que estaven segurs que guanyarien.

Diu que a la primera part varen fer el que varen voler (menys gols), però el que és a la segona diu que els gols ploïen que donava gust.

El valencians, quan es va acabar el partit, no cabien a la pell de tan contents; saltaven i ballaven, i no en volgueu més de gresca.

Però el que és els barcelonistes, diu que feia llàstima de veure'ls després del partit; però el més llastimós era de veure'ls al tren. Allò semblava un cementiri; ningú no s'atreveia a dir una sola paraula. La consternació era general.

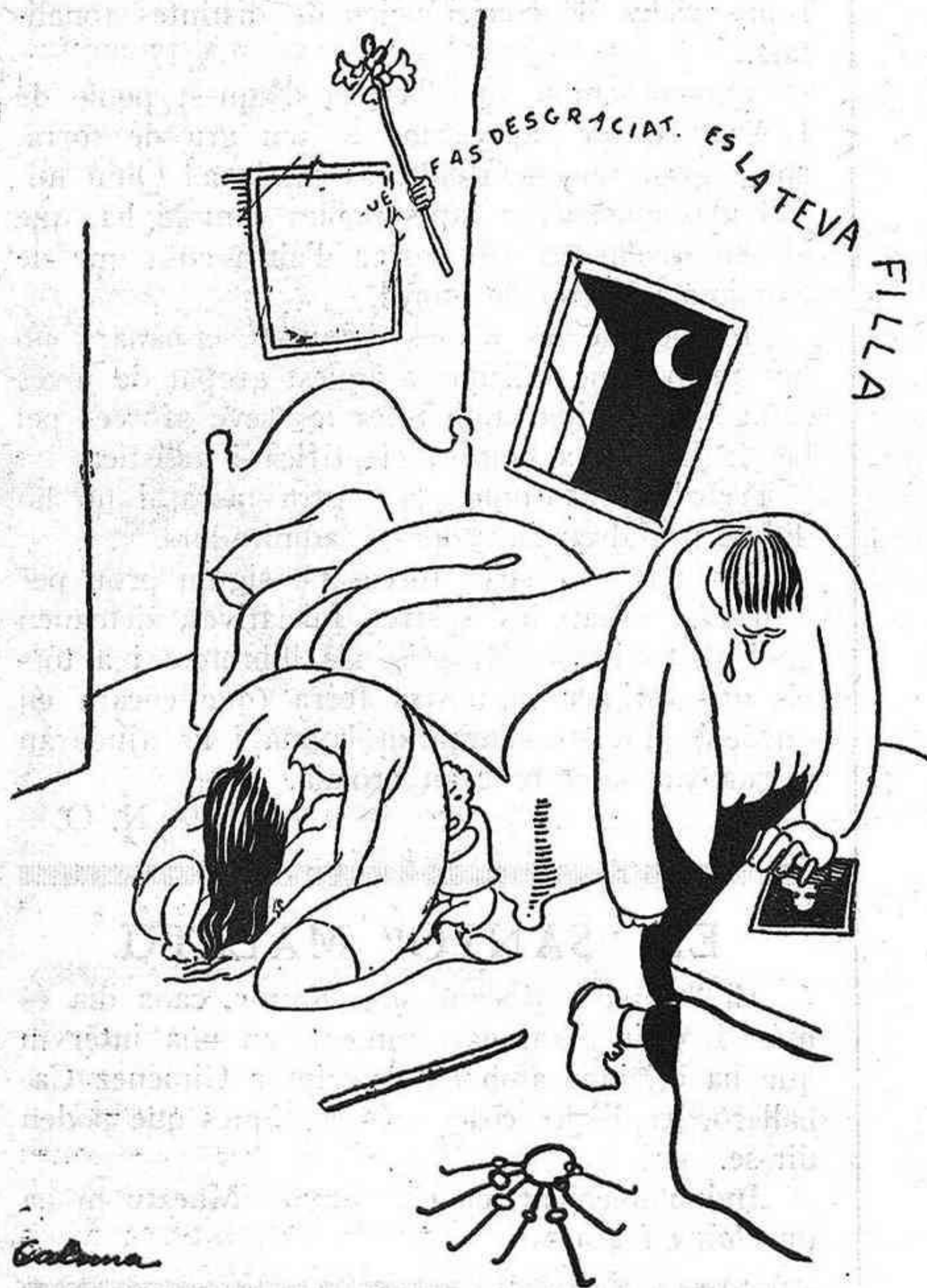
De resultes de tot això, ja es parla de canvis a l'equip, d'augment de sou i moltes altres coses.

Ja veurem què passarà.

L'"Europa" amb el "Castelló" va fer un partit d'aquells sense pena ni glòria, però que el va guanyar per molts gols.

Els castellonesos estaven desesperats; tot els sortia al revés.

Però, cal dir que aquesta desesperació tenia molts alts i

PORTADA

per a qualsevol de les novel·les que avui es publiquen amb èxit!

baixos, perquè cadascú opinava de la seva manera. Fins hi havia qui s'acontentava dient:

—“Mos n'anem derrotats, però amb el honor a salvo.”

Es allò, qui no s'acontenta és perquè no vol.

Ara els castellonesos esperen l'"Europa" al seu camp d'"herba".

Nosaltres, de l'"Europa" no hi aniríem pas gaire tranquils.

MOTORISME

El "Moto Club de Catalunya" i l'"Automòbil Club de Catalunya" volien organitzar conjuntament la II Cursa de l'Ordal, però com que els automobilistes es declararen en vaga, l'"Automòbil Club" va plegar el ram i va deixar sol al "Moto Club".

Ara, que aquests del "Moto", que tenen més sort que les bruixes, tingueren un èxit de pronòstic.

El públic hi anà amb molta quantitat, i això no és res d'estrany; com que el dia anterior ja havien anunciat que es reien dels elements i que encara que tronés farien la prova, és clar, el públic hi va anar refiat de no quedar-se sense.

Els corredors també eren molts; si seguim per aquest camí, aviat no podran rutil·lar els participants per no ensopegar l'un amb l'altre.

Es allò; sorts que no té tothom qui vol.

TEIXI.

AIXO DELS POETES

En un altre lloc d'aquest número ens ocupem de l'actuació d'un tal Tomàs Garcés. Nosaltres ho hem deixat passar per no ferir la susceptibilitat del company de redacció que ha escrit la nota de referència.

Però no ho farem mai més. La Direcció no pot permetre als redactors d'aquest periòdic que perdin el temps d'una manera tan llastimosa.

Perquè cal dir una cosa molt important. Tomàs Garcés no existeix. No? No: és un pseudònim de Joaquim Montero.

PER LES GALERIES

A les "Layetanas" hi ha 5 exposicions ben diferents. Obre la marxa l'aquarellista Josep Civil, el qual, malgrat portar un cognom militaritzant fins a cert punt, fa unes aquarelles que són pa de pessic, mató de monja, condonyat... Ja en sap, ja, de pintar aquest Civil amb majúscula! Es dels que ho fa millor, vaja, i amb unes coloraines que enamoren: valent en el *Contrallum*, fastuós en els bodegons números 10 i 11, paisatgista de cor en *Aubada* i *Sol de tarda*, poètic en la petita marina de les barques tota finors, no se li pot demanar més.

L'Artur Ballester és un xicot nascut per fer caps nous; vull dir testes a dibuix colorit que a voltes arriben al pastell, amb una traça encisadora, car sap trobar la línia justa i empresonar l'esperit de la gent coneguda, com qui fica un gafarró a la gàbia. Ja et tinc! Amb goig faig constar que aquest Ballester no està gens desballestat; ben al con-

trari; és un home que ajusta molt i sent la figura de debò. En Marià Félez, marinista prou conegut, exposa un grapat de pintures amb la seva coloració característica, amb aquells negres que només ell sap manejar, donant-los-hi transparències insospitades.

Aquesta vegada, però, en Félez ha portat algunes teles de tonalitats clares per tal de demostrar que sap veure el color. *Carrers i Paisatge* d'Albarracin són les dues notes culminants d'aquesta orientació novella i *Góndoles de llogues* i *Efecte de llum*, les dues millors de l'antiga. I com dos i dos fan quatre, no n'hi afegim cap més. La senyoreta Leopoldina Benlliure sap mantenir l'esplendor del cognom il·lustre que porta, essent una brodadora de primera i una artista exquisida, que cultiva les arts decoratives i es dedica a embellir els fogars d'altri amb els seus *Reposters*, *Coixins* i *Tapets* d'un gust delicat i senyorial alhora, el que mereix alabança, car és ben lliure de passejar-se... en comptes de treballar com ho fa.

Una petita exposició retrospectiva del notable artífex Ramon Teixé, mort fa prop d'un any, em diu que demés d'un tècnic en forjats i repujats, ceràmica i vidrieria, era un veritable artista que portava dins aquell *qualcom* del qual parla al patíbul el malaurat Chenier.

Els gerrós de vidre i metall que hi ha a l'exposició, obres mestres d'en Teixé, demanen a crits un lloc als nostres museus. No sé pas si els sentiran.

* * *

A les "Galerías Areñas", hi ha dues exposicions, una de fluixa i altra de forta; em refereixo als materials utilitzats pels respectius expositors, roba, oli i pel l'un, i ferro l'altra.

La primera es compona de pintures fetes per en Josep Palau, un jove que com més poca llum té, hi veu més clar; això fa que els bodegons passin la mà per la cara als paisatges, per exemple: *El test blau*, *Pot japonès* i *Els llibres*: els paisatges, però, es defensen i els hi tornen la pilota *L'alzina*, *Recó de poble*...

Mestre Gerard Alegre és un forjador d'empenta que fa del ferro el que li passa pel cap; és, en veritat, l'hereu d'aquells forjadors que feren les reixes de la nostra Catedral i, demés, un artista que té pensades originals.

Encara que el ferro és una cosa negra i trista, en sortir de les mans d'aquest mestre de forja, es torna alegre.

C. ARBO.

* * *

Els dies 15, 17 i 22, el conegut ceramista don Josep Guardiola, donarà al local del "Foment de les Arts Decoratives", un curset de ceràmica. A la primera sessió parlarà de les terres, la manera d'obtenir la pasta i de modelar-la, del gres i de la coccio. A la segona explicarà els esmalts, engalbes, vernissos i altres medis de decorar les obres de ceràmica. A la tercera demostrarà pràcticament l'execució del decorat i explicarà la història dels procediments. Donada l'autoritat del conferenciant, és segur que tindrà un gran nombre d'oients en aquestes sessions, que seran a dos quarts de set de la tarda, els dies esmentats.

* * *

A prec de diferents col·leccionistes que desitgen exhibir peces d'especial valua a l'Exposició d'Heràldica que tindrà lloc al Foment de les Arts Decoratives, aquest ha decidit retardar la inauguració de la mateixa fins el dia 9 d'abril.

A l'esmentada exposició serà especialment rica la col·lecció d'improntes d'antics segells, figurant-hi, demés, algunes mostres arqueològiques de brodats, escultura i retaules, en els quals figuren curiosos escuts.

LA MODA I LES DONES

—Ha trigat molt a vestir-se, Júlia.
—Vol dir que va vestida?

QUE LI DEU HAVER DIT?

—No pot ésser, senyor Pepet. No veu que som a la Quaresma?

PROSES CIUTADANES

UNA CRIDA

En Vicents A. Ballester, aquest apòstol de les coses catalanes, la testa del qual, tota blanca, ens fa venerar-lo més encara, ha fet una crida des d'“El lector diu...”, de “La Publicitat”, recomanant-nos demanem a les barberies de Catalunya les revistes catalanes que surten a la nostra terra.

Estem totalment identificats amb l'amic Ballester. Això vol dir que ens proposem recomanar, si no exigir, del nostre *figaro*, que intercali, entre les foranes, alguna de les publicacions que honoren Catalunya.

Veritablement, avui, les que tenim, són dignes d'elogi i mereixen ésser tractades amb amor pels que parlem l'idioma català. No pretenem demanar que siguin decretades d'utilitat pública, però sí, que cada una d'elles tingui el seu públic i els seus llegidors. Així podran seguir l'obra empresa, per a bé propi i del nostre terror. Així no hauran de tenir la vida migrada que ja veien venir.

Catalunya té dos bons diaris, i revistes mensuals recomanables. Tant “D'ací i d'allà”, com “Bella terra” i “Llegiu-me”, són dignes d'ésser posades a totes les mans i mereixedores d'un homenatge dels catalans. Havem, doncs, de retre aquest tribut de simpatia a les seves editorials i als seus directors i colaboradors.

Ara que els nostres homes reben sovint el goig d'ésser quan devem imposar-nos aquesta tasca. Siguem-hi tots.

I, ara que parlem de revistes catalanes, no serà per demés d'alçar la nostra veu reclamant la tan desitjada publicació gràfica-setmanal. Els editors catalans tenen la paraula.

JOAN TRULLAS I RIERA.

EL COP DE PUNY DE L'UZCUDUN

L'Uzcudun ha vençut a Amèrica.

L'Uzcudun comença fer forrolla al país del dòlar: comença a ésser l'ídol.

Ho celebrem. Forçosament havia d'ésser ell qui d'un cop de puny fes caure la bena que tapava els ulls als americans.

Des d'ara ja no parlaran de l'Espanya de pandereta, dels capellans i dels toreros amb bigoti passejant-se amb el traje de *lucos* pels carrers.

Una llegenda que el cop de puny de l'Uzcudun ha enderrocant de cop i volta, per sempre més.

El dia del *debut* a Nova York, en el *ring* del “Madison Square Garden” ja es féu el públic seu.

Allà, a l'altra banda de l'Atlàntic s'admira la ciència, la elegància i la paveria de tots els boxadors actuals.

El que fins avui aquell públic no havia pogut admirar, era la contundència aclaparadora del cop de puny d'Espanya. Espanya ha sabut desfer aquella llegenda ridícula amb un sol cop de puny. Fins avui no érem més que “toreros” i “chulos”. Des d'ara tots serem boxadors, tots serem d'aquests de la clatellada, gràcies al cop de puny de l'Uzcudun.

Un prova evident, que serà factible. Ahir, al tramvia, sentíem dir:

—*Papà, yo quiero ser torero.*

Avui, oïrem per tot arreu:

—*Pare, jo vull ésser l'Uzcudun.*

El pare somriurà, joïós, satisfet. Tindrà un fill boxador. Res li farà que aquest fill no hagi anat mai a l'escola ni sàpiga de llegir ni escriure. *Serà boxador!*

Som així. No s'hi pot fer més...

JAUME BORRELL SENDRA.

SIC TRANSIT GLORIA MUNDI

Amb el cor melangiós i el cap ple de recorts, he anat aquests darrers dies, com tants d'altres barcelonins amants dels llocs típics de la urbs, a passar per davant de l'antic Hostal de les Quatre Nacions. M'ha fet l'efecte que la Rambla era la Capella ardent, on hi havia exposat el cadàver d'una cosa molt nostra i he volgut retre-li el darrer homenatge.

El vulgus, abocat a les vidrieres que donen al carrer, mirava, encuriós, les despulles de l'illustre mort. Mobles, roba de taula, vaixela, calderes... tot estava barrejat, donant la sensació de la desfeta que ha precedit al tancament d'aquell Hostal venerable. Jo no sé, però, si els meus companys de contemplació es fixaren en un detall que a mi (perquè negar-ho!), em trasbalsà. Sota unes taules i mig amagats, hi havia com dues dotzenes d'uns aparells, tant humils com necessaris durant les llargues hores de la nit, que esperaven com tots els demés, que algú els hi posés preu i sens poder evitar-ho, la meua imaginació evocà els noms de Chopin “Jordi Sand”, Comte d'Artois, Pollastron, príncep de Conti, etc., i en pensar que si no aquests personatges perduts en la llunyania del temps, altres de la mateixa categoria, han dipositat els llurs residus en aquells aparells tan humils com necessaris, vareig pensar en la profanació que representava, vendre'ls com qualsevol lot de vulgars ganivets de postres, quan mereixien ésser col·locats en la vitrina d'un Museu.

En fer-me semblants reflexions se'm posà un nus al coll i vareig desviar l'esguard d'aquells històrics artefactes, que després de guardar tants i tants *pipis* de personatges cèlebres, potser aniran a parar, oh! sarcasme del destí!, a casa d'algún drapaire del carrer de Trentaclaus.

T. RUSCA.

TOTES LES PASSIONS VALEN ALGUNA

COSA. NOMES LA PERESA NO VAL RES

EL TERRATREMOL DEL DISSABTE

El dissabte, Barcelona sofrí una sotragada sísmica. Això ens vingué de nou. Els barcelonins, fins ara, solament estàvem acostumats a les sotragades morals. Per això aquesta del dissabte ens ha causat tan gran sorpresa.

Es que ens amenaça un terratrèmol? Això, francament, seria ploure sobre mullat.

Un terratrèmol no ens el mereixem. Som quiets, callats i bons minyons. No es tenen queixes de nosaltres.

Un terratrèmol, ara, seria terrible. Perquè cal pensar que mentre hi ha vida hi ha esperança.

AMEILLERS FLORITS

VENTS PLUGES
TERRATREMOLS

EL PATRO
DEL MES

LA CREMA

QUARESMA

AL·LEGORIA DEL MES

LIBERALITAT I COMPRESIO

Unes noves fetes del feixisme.

Robert Bracco, el gran escriptor italià, glòria universal, home que ha posat les lletres italianes a gran alçada, un dels millors autors teatrals moderns del món, era anti-feixista.

Recentment, els feixistes han saquejat la seva casa i li han destruït tot, i l'han deixat sense res. Li han prohibit sortir d'Itàlia, han fet retirar de tots els teatres i de totes les llibreries les seves obres, i han prohibit que li pervinguessin els diners que les seves obres donaven a l'estranger. Robert Bracco està a la misèria. Gairebé es mor de fam. Viu de caritat!

El professor Ferraro, també antifeixista, ha vist així mateix saquejada la seva casa. Li han pres la càtedra i li han prohibit sortir d'Itàlia quan havia d'anar a Nova York a donar unes conferències pagades a mil dòlars cada una.

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn.

"Voluptat". Poemes de Pere Guilanyà.

Ens trobem davant d'un poeta de debò, d'un poeta en flama viva. Això no passa massa sovint—llastimosament— a Catalunya. Aquí es considera poeta a un Tomàs Garcés, per exemple, que ha sentat càtedra d'incomprensió i d'impertinència des de les columnes d'un diari català. Aquest Tomàs Garcés és el poeta-típic de la nova generació, poesia insexuada, freda, de cartró pintat i aigua cuit, un xic pudenta a sagristia. És una poesia en "sordina", poruga, impersonal i limitada, que no té cap mena de valor. A la poesia d'aquests nois els convé una injecció de glàndules tiroides.

Pere Guilanyà, allunyat d'aquestes llastimoses capelletes, on s'expenen cèdules de poeta a tot aquell que tingui predisposicions per a tocar el bombo, és, avui, gairebé una excepció en la poesia catalana.

Ell diu, amb una alegria triomfal:

"M'embriaga el perfum
de joventut en flor que m'omple el pit.
Un tebi glop de llum
eixampla els límits del meu esperit.
Em posseeix un gran desig en flor
de viure i d'estimar.
M'omple l'Amor les venes de cremor
i em porta per la mà."

Poc després afegeix:

"Com una rosa et torces en mon braç
i dintre l'aigua roja del meu bes..."

Això, a els nostres poetes joves—que no són joves ni tan sols poetes—, els escriuriria. D'escriure aquestes belles i ardents paraules se'n donarien vergonya. Fins potsèr i tot les trobarien pornogràfiques.

Però tan se val. La poesia de Pere Guilanyà és la d'un poeta de cos enter que mereix tots els nostres elogis.

El llibre porta un pròleg de Ventura Gassol—un altre poeta de debò—molt interessant.

ALPHA.

LICEU

Concerts orquestrals Emili Cooper.

Dijous de la setmana passada, dia inaugural de la temporada de Quaresma del Gran Teatre del Liceu, i diumenge a la tarda, l'Orquestra Pau Casals donà dues audicions, dirigides pel mestre Emil Cooper, rus, ex-director de la Filharmònica de l'Estat i dels teatres imperials i actual director de l'Opera de Riga.

Emil Cooper és, certament, un bon director. Però no és un excellent director. Cerca massa la truculència. Emil Cooper fa en la direcció orquestral el que els "divos" en el cant va de cara al "pinyol".

L'Orquestra Pau Casals s'adaptà meravellosament a la batuta de Cooper.

En el concert de dijous ens donà la "Simfonia número 3 en "mi" bemol, de Haydn, l'obertura de "Faust", de Wagner; "Children's corner", de Debussy, i "El poema diví" de Scriabin. Les dues darreres obres eren primeres audicions. Tanmateix, Emil Cooper no va pas saber triar bé el programa. Tant "Children's corner" ("El recó dels infants"), com "El poema diví", són obres excessivament ensopides; "El poema diví", a més, és d'una lentitud enervadora.

El programa de diumenge el componien "Hiycus nocturnus", de Wassilenko (primera audició); "Tema amb variacions", de Mozart; "L'amor de les tres taronges", de Prokofieff; "Ifigènia a Aulida", de Gluk-Wagner; "Aria i fuga", de Bach-Regger (primera audició); el preludi del "Parsifal", de Wagner; "Vals Mefisto", de Liszt i l'obertura de "Rienzi", de Wagner.

Programa suggestiu, excellent. Les estrenes, molt millors, no cal dir-ho, que les del primer concert. "Hiycus nocturnus", de Wassilenko, té tot l'encís i tot el gran art dels russos; l'"Aria i fuga" tot el delicadíssim misticisme de Bach, per bé que un xic desfigurats per les variacions fetes per Regger. Fet i fet, el millor del programa fou "L'amor de les tres taronges", de Prokofieff, el millor músic rus modern; amb quina genialitat Prokofieff sap donar la més gran qualitat estètica a la música popular del seu país!

NOVEDADES

Segueix representant-se amb èxit creixent, "Els milions de l'oncle", la bella comèdia de Carles Soldevila. Veritablement, és una obra que val la pena.

Ha donat unes representacions la companyia francesa Robinne-Alexandre. Aquests actors no són pas sants de la nostra devoció. Es dediquen a un gènere massa francès—és a dir: massa superficial—, que ha perdut tot valor. Aquesta vegada han representat "Samson", "Demi-Monde", "Robert et Marianne", etc.

Però l'empresari, que és un gran empresari, per a compensar-nos, ens prepara dos plats forts: l'actuació d'Emma Grammatica, que tan bon record va deixar en nosaltres, i la de Jean Serment, que ens donarà a conèixer dues comèdies delicioses, del millor del teatre francès contemporani: "Madelon" i "Les plus beaux yeux du monde".

NUEVO

Amb un ple a vessar es celebrà l'homenatge als autors de "Cançó d'amor i de guerra", que ja va camí de les 500 representacions.

Hi prengueren part eminents artistes, entre ells el gran Enric Borràs, Marcos Redondo, Ramoneta Rovira, l'Esbart Català de Dansaires.

EL SANT DEL DIA

La gran tiple Tana Lloró no pogué cantar el paper de "Francina", que tants aplaudiments li ha valgut, a causa d'una lleugera indisposició. La substituï, amb força èxit, Filomena Suriñach.

Fou una festa simpatiquíssima.

GOYA

En aquest teatre l'actor Morano ha estrenat una comèdia de Felip Sassone que es titula "... ¿Y después?". Obra falsa i artificiosa, no va satisfer al públic.

OLYMPIA

Tres grans esdeveniments. Tal com sona: tres grans esdeveniments. Una "Aida" cantada per Jhon Sullivan, d'una manera esplèndida, acompanyat de Stany, Zawaska, Antonieta Toini i Vincenzo Guicciardi. Un "Lohengrin" com pocs n'hem vist, amb la col·laboració d'Ettore Parmeggiani, Maria Fumagalli i Tomaso Carbone. I, sobretot, una "Manon", que potser és la millor "Manon" que hem sentit, malgrat el precedent de Schippa i de Genoveva Vix. Andreu Burdino cantà la part de Des Grieux d'una manera perfecta, meravellosa, in-

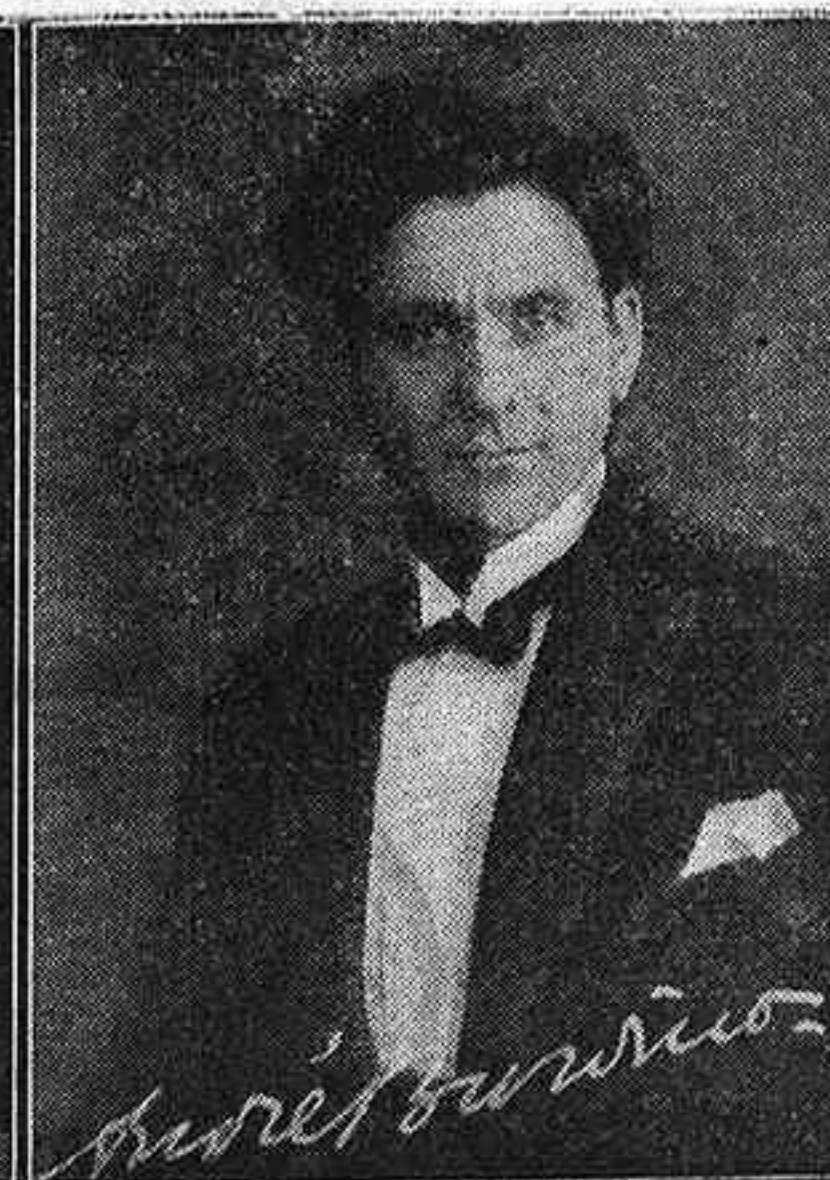
UNS QUANTS ASOS DE LA COMPANYIA
DE L'“OLYMPIA”

Malvina Bovy

Antonieta Toini

André Burdino

Angelo Minghetti

superable. A la vegada que un actor discretíssim—cosa excepcional en un cantant—, és un tenoràs dels que en corren pocs. Malvina Bovy, en la “Manon Lescaut”, obtingué també un gran triomf.

Veus ací una temporada d'òpera que comença d'una manera magnífica.

TEATRE INTIM

Dissabte passat, al coliseu “Pompeya”, el Teatre Intim de l'Adrià Gual donà la cinquena sessió.

“La família d'Arlequí” fou el títol de la vetllada.

Abans de començar, Adrià Gual dirigí la paraula al públic per a respondre a unes al·lusions fetes en un diari del matí per un senyor al qual no coneix. Adrià Gual negà rodonament les paraules que se li atribuïen.

Les seves paraules foren acollides amb grans aplaudiments.

Adrià Gual llegí poesies de J. M. López-Picó, Joan Puig i Ferrer, Josep Lleonart i d'ell, escrites expressament per a la vetllada, per a invocar la presència d'Arlequí. Per fi compareix Arlequí, el qual es presenta. Ell mateix presenta tota la seva nombrosa família (Polichinela, el Doctor, Matamoros, Pierrot, Colombina i tants i tants d'altres). Aquests personatges posaren de relleu els seus caràcters, d'una manera precisa. El seu diàleg, degut a la ploma d'Adrià Gual, magnífic.

Els personatges, tots, vestien el seu autèntic i decoratiu trajo. La distribució de llum és la cosa millor que hem vist aquí. Aquesta segona part de l'espectacle acaba, amb una escena animada i bellament plàstica, preparant-se tothom per a anar a representar una comèdia. Una bella decoració de Salvador Dalí, executada per Joan Morales, serveix de fons a aquesta escena.

Finalment, hom representà la farsa de fira “Les forces de l'amor i de la màgia”. Es una nova obra d'Adrià Gual, inspirada en el tema de la farsa de fira del mateix nom, atribuïda a Maurice Vandebrek i a Charles Alard (segle XVII). En Gual, no ha pas transformat en un acte els tres de la vella obra; no. De la vella obra, només n'ha agafat el tema. Amb aquest tema, Adrià Gual ha fet una obra nova, totalment. Ha sabut donar-li el caràcter d'obra de fira i alhora ha sabut parodiar aquells trets firals. Obra ben proporcionada, graciosíssima, suggestiva, “Les forces de l'amor i de la màgia” d'Adrià Gual és una gran obra, una obra perfecta. Una vegada més Adrià Gual s'ha acreditat de gran comediògraf.

El mestre Francesc Pujol posà música a l'obra. Es una música molt escaient, una veritable interpretació de la música de fira.

La presentació té tot l'encís, tot el primitivisme, tota la

ingenuïtat de la fira. Gual també triomfà plenament com a “metteur en scène”. El bell decorat projectat per Adrià Gual, tenint present estampes de l'època, fou executat per J. Morales.

L'Esbart Català de Dansaires, dirigit per Aureli Capmany, interpretà una delicada dansa sobre música de Scarlatti. L'excel·lent dansari català Joan Magrinyà, féu més deliciosa aquesta dansa.

El chor de diables, amb saltimbanquis autèntics, acabà de donar caràcter a l'obra. La música d'escena anà a càrrec del mestre Josep Romeu.

Els actors, molt bé tots. Joan Fornaguera, Josep Claramunt i Teresa Pujol, excelliren. Dels tres, hem de remarcar el treball de Joan Fornaguera, en el paper d'Arlequí. Se'ns revelà

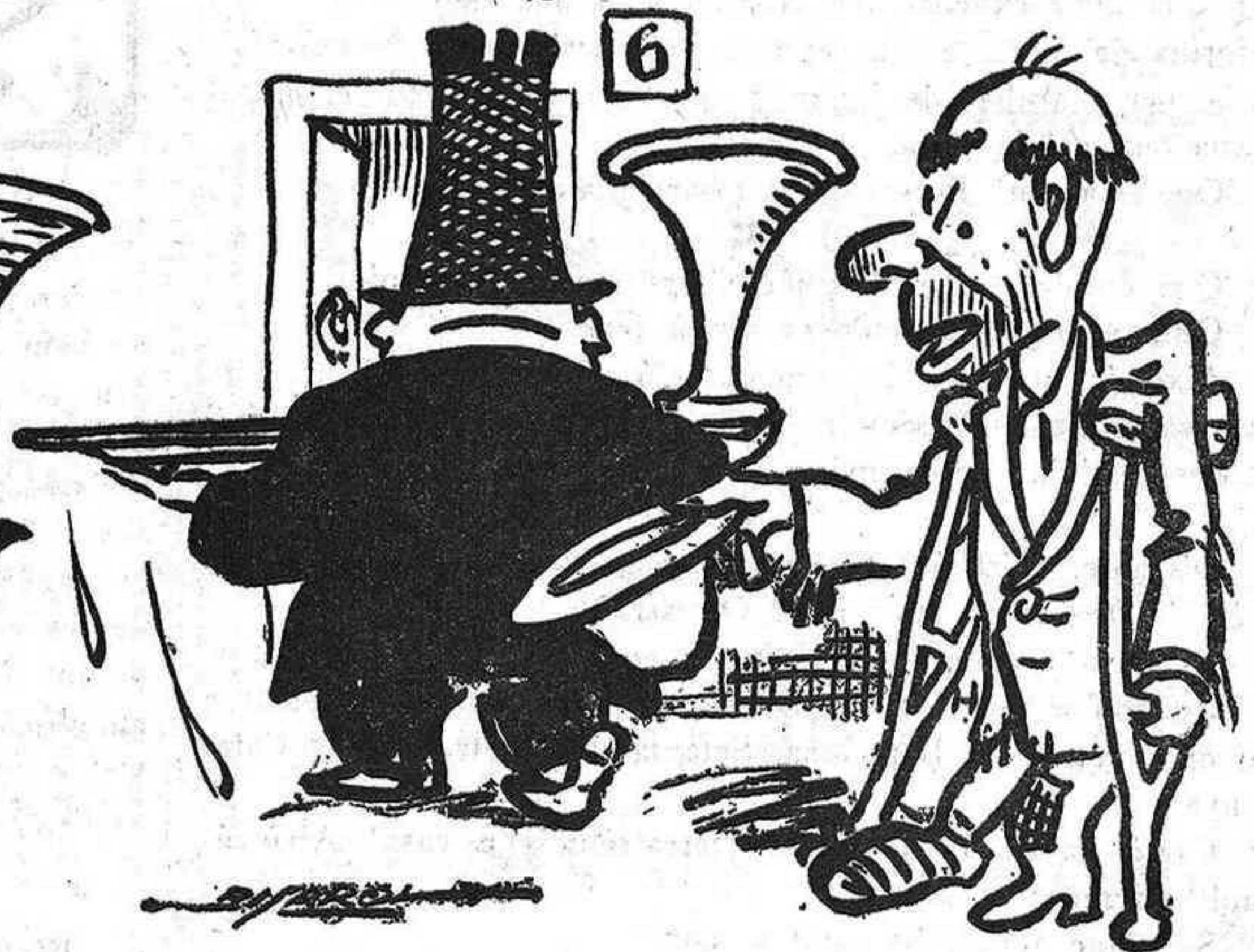
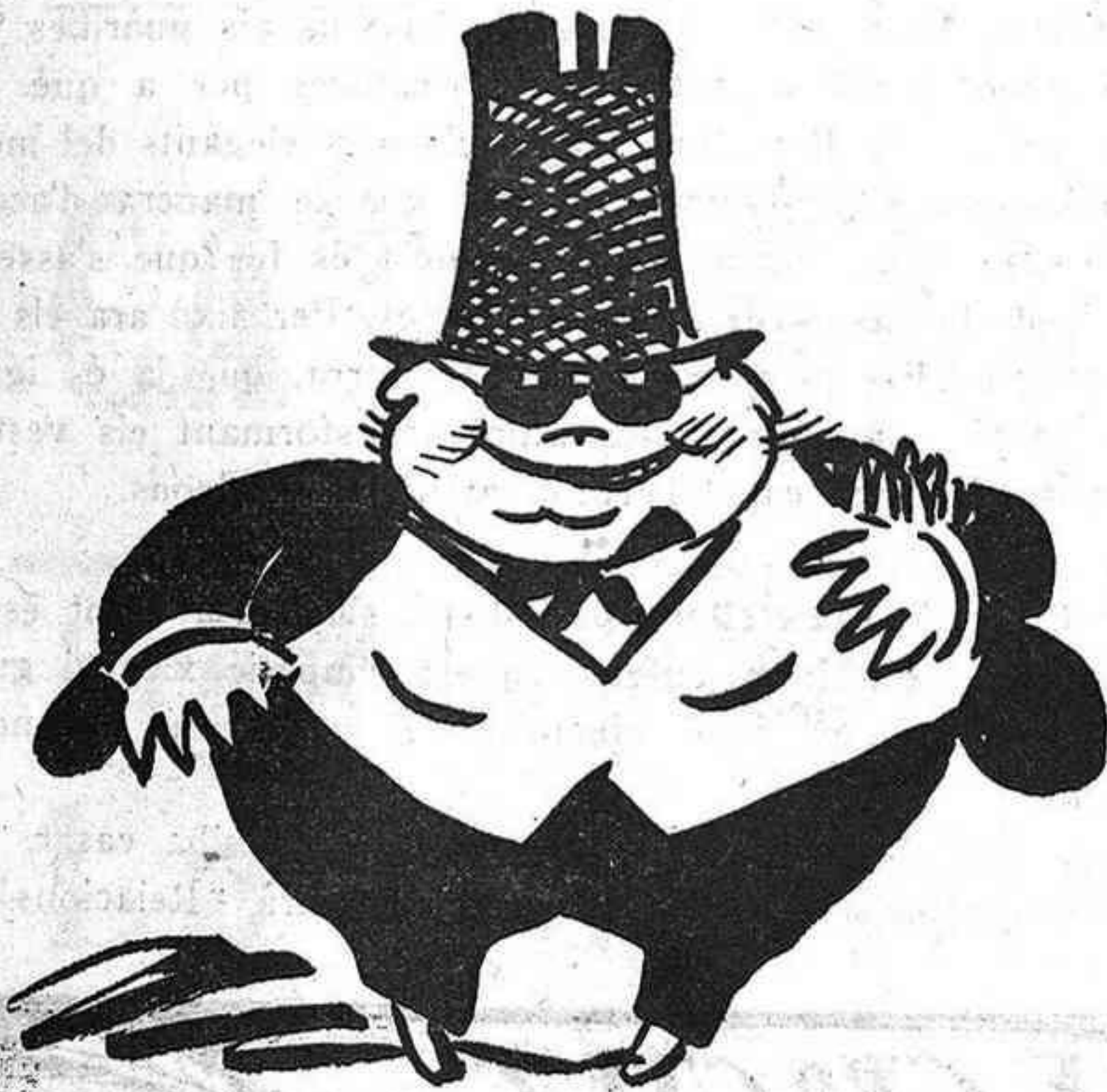

ADRIA GUAL
creador del “Teatre Intim”

com un gran actor, com un dels primers actors del teatre català; sabé ajuntar a un magnífic art d'actor, una plasticitat excellent i única a casa nostra.

Bella vetllada, a fe! La millor, sens dubte, del Teatre Intim. Representació suggestiva i animada, presentació grandiosament justa, bona conferència d'En Gual, una gran obra d'ell, triomf total del seu art de “metteur en scène”, revelació d'En Fornaguera com a excellent actor.

BOB.

EL SENYOR ESTEVE CELEBRA SANT JOSEP

Avui és Sant Josep, aprofitem-nos!... I de visita recullo uns quants "habanos"... I m'alimento per uns quants dies...
Compro el mató a Cà'n Culleretes... I la crema a la confiteria... I mireu si estic de sort!, trobo un pobre i no li
puc donar cinc cèntims perquè tinc les mans ocupades!

En Fleta es casa.

Es casa amb una noia de l'alta societat de Salamanca. Veieu els excel·lents resultats de fer "pinyols" en el teatre?

✱

Ja estan alliberats els aviadors uruguaians. No tenen prou boca per a elogiar els pirates moros que els varen agafar.

Fins i tot, sembla, senten una recança de què els hagin anat a rescatar.

✱

Les Dressanes!

Bella cosa és, tanmateix, urbanitzar la zona marítima de Barcelona. Cal que tinguem allà una gran urbanització, i cal que els estrangers que arriben per mar vegin una gran entrada a Barcelona.

Cal fer-ho, però, amb molta cura. Tenim garanties que així es farà?

Dins les casernes hi ha una de les coses més belles, una de les millors obres d'art de Barcelona, i una legítima glòria del nostre passat: les immenses Dressanes gòtiques.

Ningú no parla de si seran conservades. Què n'hem de pensar? Es tiraran a terra les casernes i es conservaran les Dressanes? Anirà tot a terra?

Caldria que per a la nostra tranquil·litat, hom ho aclarís.

✱

Per a la urbanització, caldran molts obrers. Després, encara, caldrà construir les noves casernes; la qual cosa vol dir que els obrers es necessitaran per temps.

Encara que només fos per a ocupar els obrers sense feina—que són tants i tants—s'haurien de fer obres.

✱

Noi, quin goig farà Barcelona d'aquí poc! Serà cosa de veure.

Barcelona, feia fàstic. D'aquí poc, serà estupenda. La Plaça de Catalunya, el carrer de Balma empantanegat, els carrers esfaltats amb ciments Freixes que són una delícia de llisor, reforma del barri gòtic, reforma del barri jueu... Només faltaria, per a acabar de fer goig, que tirin a terra tot el que a Barcelona val la pena.

Oh, esperem! Potser ho arribarem a veure.

✱

Que en deu estar d'estufat l'Ors essent acadèmic.

Quines belles targetes es deurà fer!

Això és una llei de compensació. Quan perd el prestigi, guanya el títol d'acadèmic. Però el pitjor és que aquest títol el desprestigia encara més.

✱

Dissabte, gairebé tota Catalunya sentí clarament un terratrèmol. Deu ésser molt fort? On serà?

Estàvem acostumats que fossin en llunyanes terres; tot el més aprop a 500 o més quilòmetres. Però aquest, ha estat a 70 quilòmetres de Barcelona. Setanta quilòmetres ja és Catalunya.

Carai, carai! Ja tenim els terratrèmols a casa! Això és molt alarmant.

Sort que aquest ha estat a mar.

Hem d'estar alerta, si se'ns acosten més, haurem d'abandonar el país. Potser el Japó quedarà lliure dels seus terribles efectes, i en canvi la terra malastruga serà la nostra. A veure si encara haurem de marxar al Japó; en canvi, els japonesos, que ja hi estan acostumats, podrien venir a Catalunya.

Ara volen reformar el barri gòtic de Barcelona. Pobres voltants de la Catedral, del Palau del Comtes i de la Plaça del Rei!

Ara, allò és una cosa que fa goig, que és bonic de debò, que és orgull nostre i admiració d'estranyers.

Després... L'autor d'aquella porta de la Caixa d'Estalvis de la Diputació no em mereix cap, absolutament cap, de garantia.

✱

Han estat ja nomenats els acadèmics de la Llengua que representen Catalunya. Eugeni d'Ors i Antoni Rubió i Lluch, per Catalunya; Llorenç Ribera, per Mallorca.

Decididament, no som partidaris dels acadèmics en representació de la llengua catalana. Però, ja que han estat nomenats, conformem-nos-hi.

Excusem totalment el cas de Mossèn Llorenç Ribera, el qual ha volgut evitar que Mossèn Antoni Maria Alcover hi anés.

Però l'Ors? Què representa l'Ors? Es que ell es creu alguna cosa?

✱

El nostre Ajuntament ha tret els bastons als guàrdies urbans. L'Ajuntament fa totes les provatures per a què els guàrdies urbans de Barcelona siguin els més elegants del món.

Sembla que l'Ajuntament ha vist que la manera d'aconseguir el "non plus ultra" de l'elegància és fer que s'assemblin als reis de bastos dels jocs de cartes. Per això ara els ha pres el bastó. Els proveirà a tots de porra, que ja és igual que un bastó, i mica en mica anirà transformant els vestits fins a posar-los una capa da'rmini artificial i calçons.

✱

En Josep Pla, l'excel·lent periodista, s'ha casat. Pot estar tan enamorat com hom vulgui, aquest simpàtic xicot i gran escriptor, però sempre farà l'efecte que el seu acte és una nova plagiat.

I, per cert, hom comenta que ara que ja s'ha casat, En Pla, té en preparació un llibre que es titularà "Relacions".

E. P.: Anirà.—Delp: Veurem.—T. R.: Ja és a les caixes, el vostre article.—J. de C.: No, això sí que no.—Xorca de Tordera: Si no recordem malament, us hem contestat; si no ho hem fet és que no hem rebut res. Francament, no recordem els dos articles dels quals ens parleu, ni cap de les lletres.—J. M. M. P.: Els vostres versos no estan encara ben reeixits, però es veu que vós teniu "pasta". Trebal·leu un temps a via d'aprenentatge.—T. D. Roca: Ui, massa llarg! La prosa, en canvi, anirà.—M. L.: No!—J. Ll. L.: Home, no ens acaba de fer el pes.—J. R. A.: Potser ho publicarem; diem potser, perquè en tot cas s'hauria de corregir molt.—J. B. S.: Bé, ambdós articles. Un, ja és a les caixes.—J. T. i R.: No hem vist el que ens dieu de Sant Medí. La crida es publicarà ben aviat.—J. S.: Bé, anirà aviat.

AVIS

Recordem als nostres estimats col·laboradors que tota la correspondència deu anar dirigida al Director de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA. El que no vingui amb aquesta forma no serà contestat.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELÈFON A. 4115

SANTIAGO RUSIÑOL

ACABA DE SORTIR

LA "NIÑA GORDA"

NOVEL·LA

Un tomo en 8.^u

Ptes. 350

NOVEDAD

EL ARTE EN ESPAÑA

Número 20

CATEDRAL de SIGÜENZA

Pesetas 2

Presons d'Europa

3.ª sèrie

La Bastilla

Per LLUÍS CAPDEVILA

Ptes. 2

BARÓN DE HÖLBACH

Del amor conyugal

Los esposos en la vida privada. Sus deberes, sus placeres legítimos.

Un tomo Ptas. 2

Del placer, de la felicidad y de la muerte

Un tomo Ptas. 2

Eterna luna de miel

Por el Dr BEAVRÓN

Secretos del lecho conyugal. Cartilla higiénica para los recién casados.

Un tomo 8.º Ptas. 2

¡LA OBRA DEL DÍA!

La virgen del infierno

(Novela de Presidio)

Por A. Vidal y Planas

Un tomo en 8.º

Ptas. 4

LENIN

Por Leon Trotzky

Un tomo 8.º Ptas. 5

Anissos de Frare

Xistus de sagristia

Recopilats per Mossèn Piu

Preu: UNA pta.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorga rebaixes.

EL BASTÓ DELS URBANS

—Us hem pres el bastó. I potser fins us
pendrem la porra!

—Ja serem bons minyons, senyor batlle!